

[H. P. Johansen.]

til Børn, der har mistet deres Forsørger, ødelagte Ejendomme, ødelagte Erhverv o. s. v., og jeg synes, vi bør erkende ved en Løjlighed som denne, at det er egentlig ufatteligt, at Danmark ikke er ramt haardere, end Tilfældet er, især naar vi betænker, at vi i de 5 Aar har været indblandet i dette frygtelige Opgør. Men den Betragtning, at vi er sluppet lettere end andre Lande, hindrer jo ikke, at vi har en dyb Medfølelse med de Landsmænd, der har mistet Liv eller Helbred, eller som har mistet deres Forsørger under den tyske Besættelse, og lad mig slutte med at sige, at vi tilkendegiver denne Medfølelse bl. a. ogsaa ved at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Jeg anbefaler Lovforslaget paa det bedste til en velvillig og hurtig Behandling her i Tinget.

Elmquist: Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige ogsaa vor Støtte til Lovforslagets hurtige Behandling og Vedtagelse i dette høje Ting, og jeg kan tilføje, at vi tiltræder med Glæde det Princip og den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget: at vi bør give Udtryk for vor Tak til dem, der under Besættelsens onde Aar led Skade eller satte Livet til under det fremmede Voldsherredømme — hvad enten det nu skyldtes direkte eller indirekte Deltagelse i Kampen —, og vor Deltagelse over for dem, der mistede deres Forsørger i disse Aar, ved at mildne Kaarene for dem, saa vidt de kan mildnes gennem økonomisk Hjælp. Det vilde være saare ilde, om alle vi, der slap igennem dette Ragnarok uden at lide Skade, ikke vilde sørge godt for dem og de efterladte, for hvem vort Folks Kamp fik blivende Følger. Men, som det saa ofte er sagt, og med Rette er sagt siden den 5. Maj, var jo hele det danske Folk med i den Kamp, der blev ført, nogle direkte, andre indirekte, og hele det danske Folk var med i den Risiko, denne Kamp medførte. Paa Danmarks Stilling i disse Aar tror jeg med Rette man kan anvende den store norske Digter Bjørnsons Ord, naar han i en af sine Sange siger:

Begynder som en Susen
i Kornet Sommerdag
og vokser til en Brus
gennem Skovenes Tag,
indtil at Havet bærer

med Tordenrøst den hen,
da intet, intet høres
uden den, uden den.

Det var saadan, denne Modstand begyndte netop som en Susen i Kornet Sommerdag og voksede til en Brus gennem hele det danske Folk, navnlig under det sidste Aar, saa at enhver, der vilde lægge sit Øre til Danskernes Hjerter, intet hørte uden den, uden den.

Derfor glæder det ogsaa mit Parti, at man har udvidet Lovens Omraade, saa at den kommer til at omfatte enhver dansk Borger, der har paadraget sig Skade eller Sygdom som Følge af Krigshandlinger eller krigslignende Handlinger her i Landet og som Følge af Tyskernes Overgreb, saavel som de efterladte efter de Borgere, der har mistet Livet under de samme Omstændigheder. Hermed er Loven blevet det, den skal være, nemlig en Hjælp, en Trøst, en Anerkendelse til alle dem, der lider under Følgerne af vore Besætteres Terror. At man samtidig har sat en ret høj Trangsgrense ind i Lovforslaget under Behandlingen i det andet høje Ting, erkender vi for rigtigt. Det, der ved disse Bestemmelser skal bødes paa, er først og fremmest den materielle Skade, samtidig med at der, som jeg har nævnt, i den ydede Hjælp skal ligge Udtryk for en Tak fra det danske Folk, og naar vi maa erkende, at vi bliver nødt til at tage visse økonomiske Hensyn i vore Dispositioner, og man samtidig har sat Grænsen saa højt, som Tilfældet er, saa kan man vist heller ikke andet end anerkende denne Ordning som rimelig og retfærdig.

Det vilde efter min Mening fuldt ud være Tilfældet, hvis man ved Ændringen af § 37, der vedrører Hædersgaver, havde sørget for, at enhver, som ikke faar Erstatning efter denne Lov, i hvert Fald faar det offentlige Tak og Anerkendelse gennem en Hædersgave. Jeg hilser med Glæde, at man under dem, der skal have Hædersgave, har medtaget Politiet, Gendarmeriet og de efterladte efter dem, der blev dræbt som Følge af Clearingmordene, men jeg beklager, at der, som Forslaget nu er affattet, bliver en lille Kreds tilbage, som slet ingen Anerkendelse, slet ingen Trøst faar fra det offentlige. Jeg tænker her paa den lille Kreds af Borgere eller deres efterladte, som grundet paa, at deres Indtægter ligger over den fastsatte